

פילסטיין בתם הקטנה של דניי אלה וחאטן. בתמונה הימנית, בת שנה ושמונה חודשים. אני פלסטיני, לכן קראתי לה בשם זה"אמר חאטן.

טאהר הבן הקטן טאהר נשאר אצל אביו, ומישפחת האשה תב עה להחזירו אליה על-ידי צו בית-הדין.

מאזן קופטי, סיפר על איומים מצד בני מישפחתה של דניאלה מרגע שלקח את המיכר לסיפולו.

סיפר עורך-הדף קופטי:

ביום ראשון, ב-21 בנובמבר, באו אלי בני-היהודים וביקשו ממני לייצג אותם. דניאלה חששה מהתנכלות מישפחתה, שאימה לרצוח אותה אם תחזור לבעלה.

ביום שלישי בבוקר פורסם בעיתונים על חטיפת דניאלה וילדיה. אחרי הפירסום פניתי ביוזמתי למפקד מישטרת חברון, קצין-חקירות אליצור, והודעתי לו שדניאלה לא תחטף, אלא עזבה את בית הוריה מרצונה, ואיפשרתי לו לדבר איתה בטלפון.

אחרי שהשתכנע, הודעתי לו שאם יהיו בעיות, שיפנה אלי.

חצי שעה לאחר מכן קיבלתי שיחה טלפונית, לשלע הקו היתה אחותה של דניאלה, דליה, שניסתה להוציא ממני פרי טים על מקום הימצאה של אחותה. סירבתי, כמובן.

ביום רביעי בבוקר צילצלה שוב, וניסתה בקול חביב להשפיע עליי שאגלה היכן נמצאים הילדים. כשסירבתי, החלה מתפרץ צת בצעקות וטרקתה לה את הטלפון.

חמש דקות לאחר מכן צילצלה שוב ואמרה למכירתה, כי אם אני הושב להגיע למשרד מחר, היא תדאג שלא אגיע.

למחרת איימה שוב ושלחה לי אזהרה, שילפנתי למפקד מישטרת רחובות, רבי מפקד חיים קליין, וביקשתי ממנו להזהיר את המישפחה, ואכן, הגשנו תלונה.

עד כאן דיברתי קופטי.

השבוע ערכה פגישה במשרדו של קופטי עם נכח כוח מישטרת רחובות, לגביית עדות כדי לסגור את תיק החטיפה. נירח גל!

הוריי בעקרון, הבן נשאר יחד עם אביו. בעיתון ניסו הוריי ללכלך ולטעון לפני המישטרה העיתונאים, כאילו חאטן חטף את הילד. אבל האמת היא, שהמישפחה שלי לקחה עורך-דין, ויחד עימו הפעילו צו להבאת הילד שלנו מכפר דהריה לקריית-עקרון בלי לשאול אותי בכלל.

כדי לברוח חזרה לכפר, הייתי חייבת לתכנן לי פעולה כזאת שלא ירגישו שברחתי. לפני זה ניסיתי לרשום את ילדי למען דרך לישכת-הסעה, ולא הצלחתי.

בשבוע שעבר הגיע הרגע שלו ציפיתי.

מים עד נפש, פניתי לעורכת-הדין פליציה לנגר. לנגר שלחה מיכתב-תלונה חריף לשר-הביטחון, על התנהגותו המחפירה של הממשל הצבאי, וההטרדות פסקו לזמך מה.

חאטן: לפני זמורה פניתי בבקשה לסדר לאשתי אזרחות ירדנית, העניין נמצא כרגע בטיפול.

דניאלה: אני זוכרת שבי-78 הציעו לי שאפנה למושל הצבאי בעצמי, כדי שאפעל למען גירושו של בעלי לירדן. המושל עצמו הציע לי, שאפעל למען הכנסתו

דניאלה: יום אחד אחי התפרץ אלינו הביתה עם נשק. מדי פעם היו עורכים לי בני-מישפחתי פשיטות, פורצים לי לתוך הבית, הורסים את הרהיטים, משתוללים ושוברים לי את החפצים.

אבר-מין
בפי מושל

ר תקופה מפוימת עבדתי בבית חולים לילודות בכפר שלנו. יום אחד, לפני שחזרתי לביתי, הבחנתי ביציאה ב-12 מכוניות כומל מכוסות בשקים, בגודל של אנשים זקנים וצעירים בעלי כיפות ובידיהם נשק. זהיתי אותם ללא קושי. היו אלה אנשי גוש אמונים.

חזרתי לבית-החולים והזעקתי את הר מישטרה. להם לא פתחו תיק בעיקבות נסיך החטיפה, אולם אילו אני הייתי מעיזה לעשות מעשה כזה, מייד היו מאשימים אותי בהסתגבול.

חאטן: ההתנכלויות של הממשל הפכו כבר שבוע אחר החתונה לחלק בלתי-נפרד מחיינו. ביום השבעי לנישואינו לקחו את שנינו למישטרה. היו שם שני אנשים, אני זוכר, אחד מהם שכנינו עצמו בשם דוד עטר והשני אבר-מין.

לי אמרו להישאר בחוץ והכניסו את דניאלה פנימה.

דניאלה: איך שנכנסתי, התחיל אבר נור לצעוק לעברי — „אין לך מה לעשות רק להתחתן עם ערבי שהוא חלאה?" אחרי ששחררו אותנו, עוד לא הספקנו להירגע וכבר ב-10 בלילה הגיעו חיילים אלינו הביתה. התפרצו בצעקות והודיעו לנו להתייצב למחרת אצל המושל הצבאי. למחרת קיבל אותנו סגן-המושל, איש גבוה בשם נוני שצעק: „מה, את רוצה לגדל ילד של ערבי פתח? אם אני ארצה, אני אעשה לך הפלה! התחתנת עם ערבי מלוכלך ואת בעצמך לא יותר מזונה שפלה, או שנחסל אותך, או שנחסל אר-תו".

גם המושל עצמו, סגן-אלוף מוריס בר טון, צעק עלי והעליב אותי, כי מה שמושך אותי אצל הערבי הוא ודאי אבר-מינו. הוא ניסה לשכנע אותי להתגרש מחאטן, לחזור להוריי, והם ישכחו מכל הפרשה. אם אסרב, הם ידחפו את בעלי לכלא ל-50 יום.

חאטן: כעבור שלושה ימים מהשיחה הזאת באו לעצור את אשתי בטענה שר שהתברר כי על-פי חוק. לאשתי התברר כי על-פי החוק אסור ליהודים לשהות בגדה אחרי 48 שעות ללא אישור מיוחד. זאת למרות שאנחנו גרים בגדה המערבית.

דניאלה: כשלא יכולנו לסבול יותר, פניתי למישרד-הפנים בבקשה לוותר על אזרחותי הישראלית ולקבל תעודת זהות של תושבת הגדה. את תעודת-הזהות שלי לקחו ממני. במשך שנתים לא נתנו לי המושל הצבאי והמישטרה אישור-שהייה בגדה המערבית, ולא רצו להחליף לי את תעודת-הזהות לתיעודה של תושבת הגדה. ערב אחד, באחת הפשיטות הרבות של אנשי הממשל הצבאי, הייתי בהריון, ומי רוב כהלה הפילתי את ילדי, כשהטרדות האלה לא פסקו הגיעו

ילדים, אלווא	
השם: דניאלה מספר הזהות: 014765416 תאריך הלידה: 26.4.80 העברי: דניאלה הגריגוריאני: 26.4.80	השם: חאטן מספר הזהות: 014765408 תאריך הלידה: 6.5.80 העברי: חאטן הגריגוריאני: 6.5.80

בני בלי שם

זהו דף בתעודת הזהות של דניאלה אלקיטיה, בו רשומים מספרי הזהות של שני ילדיה, ללא שמותיהם, כפי שניתנו להם על-ידי הוריהם, כי לסעתנה מישרד-הפנים סירב לרשום את הילדים בשמם הערבי.

הלכתי למעון כאילו לקחת את הילדים הביתה מהגן, ניצלתי את ההזדמנות וברחתי לבעלי, לדהריה.

חאטן: במשך ארבעה חודשים שאשתי שהתה אצל הוריה בקריית-עקרון, לקחו אותי לבית-הסוהר, קשרו לי כיסוי שחור על העיניים, תלו אותי על התיקרה כששתי ידי קשורות מאחור. מיספר שוטרים הת' נפלו עלי ושוברו לי את סיקת-הצוואר.

של בעלי לבית-הסוהר, כדי שאוכל לחזור להורים שלי. הוריי רוצים אותי בבית, בכל מחיר, ובעיקר את הילדים, ולא יבחנו בשום אמצעי כדי להשיג את מטרתם.

חאטן: אני ערבי פלסטיני, הממשל רוצה להאשים אותי כחבלן ואומרים שאני לאומני קיצוני.

פיטורין בגלל נישואין

נ שארתי תלוי במשך 24 שעות רצוי פות. העינויים האלה נמשכו 36 ימים. כל הזמן האשימו אותי במעשי חבלנות, אבל האמת היא שהסיבה היחידה לנקמנות שלהם כלפי היא שהתחתנתי עם יהודיה.

— אף פעם לא הסתכלתי על אדם כיהודי, נוצרי או מוסלמי, אלא כעל כן-אדם. אני מקור ומכבד את הדת היהודית. כשהתאהבתי בדניאלה, לא הסתכלתי עליה כעל יהודיה. לא היה איכפת לי. אהבתי אותה מאוד.

במעצר אמרו לי כאל: הוונת שלך, השרמוטה, הלכה מכאן. עזבה אותך ו-שניתה את שם הילדה שלך מפלסטין לציון-נה" צחקו לי בפנים.

דניאלה: בעיני הרבנים, הנישואין שלי ושל בעלי לא תופסים. בעיניהם, אני עדיין יהודיה, למרות שהתאסלמתי באופן חוקי. בתעודת-הזהות שלי רשום: מצב מיש-פחתי נשואה. ובמקום שרושמים את היל-דים בתעודה נשאר המקום ריק. הילדים לא רשומים כלל, למרות שהרבנות הח-ליטה שהם יהודים.

אני נגד מילהמות בכלל. אני גם לא מעונין לשרת בצבא הירדני ולא מוכן שילדי ילכו לצבא. במקום שצה"ל ייכנס ללבנון, אני חושב שצריך לשבת עם אש"ף כדי לנסות להקים מדינה פלסטינית ולחיות יחד במדינה אחת.

חאטן: אני גדלתי בכפר, סיימתי את בית-הספר התיכון, רציתי להמשיך את לימודי. אבל היתה לי בעיה, שלא היה לי כסף. הייתי מפרנס את מישפחתי — שני הורים, ארבעה אחים ואחות אחת. היות שבגדה יש אבטלה, עבדתי ביש-ראל, בעין-בוקק. כעבור ארבע שנים פיט-רו אותי, בגלל שהתחתנתי עם דניאלה.

דניאלה: כל אדם שגופל לידי הממשל, השב"כ מענים אותו, מכריחים אותו להודות באשמה, בזמן שהוא בכלל לא אשם — וכל זאת על-ידי עינויים קשים.

לילה אחד, בשעה 2, הוציאו אותי מתדרי כלא קשור, הובילו אותי ל-אמבטיה ועשו לי מיקלחת של מים קרים עם חלונות פתוחים. אחר כך ירקו לי בכרצוף. יש אצלנו בחור אחד מהכפר שהחזירו לו חוט-ברזל לאבר-המין.

חאטן: פתחתי מכלת בכפר. לא הלך, או סגרנו. עבדתי בחברת החשמל בכפר. אחרי שסיימתי, התחלתי לעבוד בחברת-תחבורה, שבה אני עובד היום.

דניאלה: באנו לעורך-הדין, כי אנחנו יודעים בדיוק מה יעשו הוריי כדי להחזיר אותי, כואב לי שבעיתון אני קוראת פיתאום ששם ילדי הם אפרת וארז, השמות שלהם היו ונשארו פלסטין וטאהר.

חאטן: כתבו גם שקרים, כאילו שלחתי אליה שליח והיא סירבה לדבר איתו ואינה רוצה לחזור לבעלה. המישפחה שלה מפציצה את השקרים האלה.

דניאלה: אנחנו רק רוצים שיתנו לנו לחיות בשקט. אני כחורה מבוגרת ועצ-מאית, וחזותי לחיות את חיי עם הבעל שאותו אני אהבת מאוד.

עד כאן סיפורם של בני הזוג, המישפסן המטפל במקרה של בני הזוג

מיליון זוגות עיניים

ר וררי לא היו צריכים יותר מזה. מייד הפעילו עלי לחצים, איימו עלי, חירפו אותי, קיללו אותי ואת בעלי, כינו אותי פרוצה. פחדתי לברוח ככה סתם, כי על כל תנועה שלי בקריית-עקרון מסתכלות מיליון זוגות עיניים.

חאטן: כשהייתה דניאלה אצל הוריה, ניסיתי להתקשר איתה כמה פעמים בטל-פון. הצלחנו לדבר ולקבוע פגישה. בפגישה הזאת סיכמנו בינינו שצריך למצוא דרך להחזיר אותה ואת הילדים הביתה.

דניאלה: הבת שלי היתה איתי, אצל

הפרקרים המטפל במיקרה של השניים הוא מאזן קופטי, ערבי יליד נצרת, שגם עליו איימו.